

Razvezovanje knjige

Kristijan
Muck

n e k o č
sem šel
prek belih črt.
Precej drugačen.
Asfalt na vrhu Cojzove je kožnat bil.
Prehod za pešce
ob drevesu
meni neznanega naziva, velikanskem,
je neskončen.
Pomlad 1975
me bo raznesla, ker sem poln videnj.
Samogovornik.
Bi hotel čas zapreti v besedo
n e k o č

*

telo sveta se vije
nárazen; v zrak se razvijajo
orudeli šopi trave; košenine
se vijejo v nebo; gibljem se
skozi šope oblakov;
vsa okna so odprta vsa;
razhajamo se vase, vzhajamo se razsé
oní se shajamo;
si moja trava; sem vlakno
oblaka orudelega;
drget

*

sem hiša
 bivališč; na vsakem delčku kože
 žarčim trkanje sveta;
 in vanj zvonim; diamantna leča
 urim telo vodéno; škrtajo mišice
 in sklepi vzdihajo;
 v skoku razpiram opno v zrak;
 prisluškam dihom vode v črkah;
 plavam navzdol skozi svode
 petja;
 k Drevesji

*

n e k j e
 med listi knjige
 berem sebe.
 Čudim se.
 Kosci ritma v njih so vsakič drugačni.
 Prostorja belih pravokotnikov
 imajo, ko jih dojemam,
 vselej drugačno težo in obliko.
 Konec koncev
 pa razmišljam v blagih matematičnih krivuljah
 o teh listih.
 Razvidnik.
 Bi hotel izzvati vsa prostorja, ki so
 n e k j e

*

v nebo se širi
 krošnja korenin; hrib v oblakih
 sonca; se kotalijo grude
 iz korenin; brsté obrazi
 v kolenih korenin;
 vijejo se prameni v hribu;
 zrejo iz njih obrazi;
 izvijajo se kliki;
 iz grud korenin vihra zastava
 davna;
 knjiga

*

n e k o č
 bom sedeč
 v morju knjige.
 Enak svojim junaštvom.
 Bom strmeč v črno okno.
 Bela koža
 v koščениh statvah,
 skladi sklenin, kalajoči se v mišicah,
 ves čas klenkljajo večnost.
 Pozabljena je odločitev davna,
 za življenje menda.
 Prehodnik.
 Bi se hotel spomniti tistih stvari, ki se gibajo
 n e k j e

*

Drevesja; smrti vtis
 je v meni; zato sem obsijal te
 skelenja si vzela; tvoj besedjak
 v srebrósti kamenu; Drevesja
 moja; z obliski tugobe
 prežela sem te
 moje; skozi slike hodeč
 sem bel ljubeč
 begotanje
 tvoje si vzela; dal
 ga Dnevu Noči

*

n e k j e
 v meni
 gnitje tkiva.
 Blata zorenje.
 Sem vedoč, da me le smrt osvobodi lesene konice.
 Drevena iver
 v jeziku,
 samosvojost, ki hoče razgovor,
 mi bo šele takrat razumljiva.
 Vase hodim,
 osemkratna pomlad, polna žarečih cvetov.
 Sežetnik.
 Bi hotel dognati, da me ni v
 n e k o č